

AMBER BENTFORT

58

Dit is mijn verhaal, dat ik opdraag aan mijn leeftijdgenoten.

2019 Brave New Books

© Amber Bentfort, maart 2019
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: © Brigitte Bazuin

Redactie: Lex Jansen
Bureauredactie: Carola Oomen
Opmaak: Singel Uitgeverij

Stil stroomt de groene Vecht

de rode vis voorbij

en laat de druppels

jou en mij

uit Amber's gedicht voor Daniël, september 2012

Fremd bin ich eingezogen,

fremd zieh' ich wieder aus.

Wilhelm Müller, uit de liedtekst van Franz Schubert's Winterreise

LIVE FAST

READ SLOW

PROLOOG

“Gaan we uit elkaar?” vraagt Tobias met een bijna vrolijke blik. Hij blijft mij van opzij oplettend aankijken. Gelijk op zwemmen we. We zijn van de beschoeiing gesprongen bij Eiland Eén. Of eigenlijk, Tobias is gedoken. Acht- en negenenvijftig zijn we, maar we doen soms als twintigers. Ik leef mijn leven achterstevoren.

Oneindig lijkt de diepte van het water, oneindig als mijn liefde voor Tobias. Langzaam voel ik mij overspoeld door het zachte, grijsgroene water. Als ik boven kom, zie ik hem door een waas. Uit het diepst van mijn ziel stijgen mijn gevoelens op, cirkelend als de wenteltrap naar het schijnbare universum in Stift Melk aan de Donau, het kloostercomplex waar we eerder deze zomer waren.

Verliefd had ik daar in zijn ogen gekeken. Zijn ogen blauw als die beroemde rivier, die echter ook donker kan kleuren. Een zomer die overschaduwd werd door Tobias' haast wanhopige woedeuitbarstingen.

Afscheid nemen alsof het de laatste keer is, wil Tobias altijd. Is het nu de laatste keer?

“Met jou zijn geen afspraken te maken.” Zijn ogen spuwen vuur. Verschrikt kijk ik hem aan. Ik kan niets uitbrengen.

Ouder en wijzer wil ik zijn, maar zijn woorden slaan me lam. “Je zegt A, maar je doet B,” raast Tobias verder. “Jij schrijft dingen pas achteraf in je agenda. Dat is geen agenda, dat is een dagboek!”

Nu moet ik lachen, ondanks alles.

Zaterdag 27 april 2013

De “foute club”, zo noem ik deze disco. Volgens de website is het “een exclusieve dans- en ontmoetingsgelegenheid voor 30-plussers, die houden van stijlvol uitgaan in een romantische ambiance”. Er is eigenlijk niets fout aan; ik voel mij hier alleen compleet uit mijn comfortzone. Nooit was ik in zo’n “dans- en ontmoetingsgelegenheid”, maar ik heb ja gezegd en ik ben gegaan.

Iedere vrijdagochtend doe ik een bodypump les en zak daarna uit in het café van de sportschool. We hebben een leuke groep, mannen met banen in de verzekeringssector, Bente die op een postkamer werkt, Lynn geeft sportles, Jetty is ARBO-arts, Japanse expats in de nieuwste sportoutfit, eigenlijk alles komt hier. De sfeer die ochtend is ontspannen, haast feestelijk. We zijn rozig van de les, het is bijna weekend en we ouwehoeren wat. Ze vragen mij zaterdagavond mee uit, naar een club in de buurt van de sportschool.

Via Google Maps vind ik de volgende avond in de donkerte de weg naar een bedrijventerrein. Op vrijwel alle parkeerplaatsen bij de verlaten bedrijven staan al auto’s, veel dure Audi’s, een enkele oude VW Polo ertussen. Ik vind een plek voor mijn Jeep in de lichtstreep van een lantaarnpaal en loop naar het gebouw waar het moet zijn. Het ziet eruit als een loods. Door het glas van de bruine klapdeuren zie ik een rij mensen staan. Ik sluit aan en kom bij een tafel met twee vrouwen erachter. Ik schat ze van mijn leeftijd. Ze dragen vestjes tegen de tocht in de gang, met een glittertje. Hun haar is wat provinciaals maar zorgvuldig gestyled. Het maakt de indruk alsof hier kaartjes voor de bingo-avond verkocht worden, maar dat is een

vergissing. De linker van de twee, een vriendelijke vrouw, legt mij uit dat ik bij haar bonnen voor drankjes kan kopen en wijst mij verder naar de garderobe. Ik stop bij de WC, waar ik mijn handen met koud water afspoel en in de spiegel kijk. Een bleke Amber blikt mij aan. Ik duw mijn schouders naar beneden en haal diep adem. Nog wat lipgloss op en dan loop ik naar de zaal. Discoballen glitteren mij uit alle hoeken tegemoet. Her en der staan groepjes mensen te praten en er wordt rustig gedanst. Al snel ontdek ik mijn pumpvrienden bij een tafeltje in de hoek. Shelley ziet eruit als een mascotte; wat is ze aantrekkelijk in haar strakke zwarte jurkje en hoge hakken. Bente lijkt de problemen met haar dochter even vergeten en kijkt uitdagend om zich heen, haar korte coupe glimmend van de gel.

Zaterdagavond is niet mijn avond, nooit eigenlijk. Mijn boiler was kapot, zodat ik mijn haar niet gewassen heb. Dat bracht me nog minder in de stemming. En wat doe je aan naar zo'n "dans- en ontmoetingsgelegenheid"? Ik voelde niets voor een sexy jurk en pakte mijn duurste jeans – "spijkerbroek", zeg ik nog vaak, net als vroeger -, mijn doorkijk Missoni shirt, de Swarovski sieraden die ik liet maken in Ho Chi Minh City en, vooruit, een paar bronskleurige, hoge hakken. Ik ben nog niet binnen, of ik heb al spijt dat ik niet meer moeite gedaan heb. Ik heb ook een zwart jurkje met open rug. Dat had hier beter gepast.

Ik heb mijzelf hiertoe moeten zetten. Het liefst was ik thuis gebleven, maar ik weet dat ik achteraf altijd blij ben, als ik mij over mijn koudwatervrees heenzet. Maar ik ga nooit naar gelegenheden voor singles, verschrikkelijk vind ik dat. Nu ik hier eenmaal ben, wil ik niet in een hoekje blijven staan. Ik loop richting dansvloer en spot Lynn. Ze is geroutineerd aan het dansen met een man. Een vriend van Lynn, denk ik, misschien haar lover. Hij heeft een open, vriendelijke blik. Ze komen naar mij toe. "Julian" zegt hij. "Amber". "Mag ik straks ook even met je dansen?" Ik lach vragend naar Lynn. Ze kijkt wat koel terug. Haar donkerblonde krullen heeft ze opgestoken. Lynn is jonger dan ik. Julian schat ik ook jonger.